

Bloedgevaarlijk

Colofon

ISBN: 978 94 6365 886 7

1e druk 2026

© 2026, Ruud van der Meer

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

www.elikser.nl

Drukwerk: CSL digitaal B.V.

Vormgeving binnenwerk: Evelien Veenstra

Vormgeving omslag: Fanny van der Meer

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

Bloedgevaarlijk

Ruud van der Meer

Ljudmilla

Oekraïne, 1942

De loop van haar scherpschuttersgeweer was gloeiend heet. Niet door het afvuren van het wapen, maar door de moordende hitte die over het heuvellandschap van Oost-Oekraïne hing. De hitte veroorzaakte trillingen door de opstijgende lucht en maakte haar waarnemingen moeilijker. Moeilijker, maar niet onmogelijk. Daar was ze te bekwaam voor. Ze lag op haar buik op een simpel gevlochten matje. Kijken, wachten. Iedere beweging die ze maakte, kon fataal zijn. Haar schuilplaats was geheel versmolten in het landschap. Een klein bosschage, wat rondzwervende keien en pollen gras. Meer was het niet, maar het was voldoende.

Ljudmilla was geboren op 12 juli 1916 in de plaats Bila Tserkva in de Oekraïne, toen nog geen zelfstandige staat. Op veertienjarige leeftijd was ze naar Kiev verhuisd. Daar sloot ze zich aan als vrijwilliger bij een jongerenafdeling van het Rode Leger. Op school was ze een goede leerling en ook op sportief vlak hoorde ze bij de besten. Maar niet zo uitmuntend als in haar latere carrière als scherpschutter. Tijdens de Tweede Wereldoorlog waren er meer dan tweeduizend vrouwelijke scherpschutters actief in het Rode Leger. Zij was een van hen. Onbetwist de beste, de meest succesvolle en misschien ook wel de meest moordlustige.

Haar gedachten leken stil te staan, die middag op dat onbetekenende heuveltje. Ze zag altijd kans haar hoofd leeg te maken. Zich niet af te laten leiden door gedachten, wat ze aan het doen was en waar dat allemaal toe kon leiden. Waarnemen, koele berekeningen maken in haar hoofd over windsterkte

en windrichting. De afwijking inschatten voor een opwaarts of een neerwaarts schot. Controle over haar ademhaling. Kriebelende insecten of wormen die vlak voor haar neus uit de grond kropen negeren. Ze voelde zich totaal ontspannen. Ver beneden haar was een Duits veldkamp ingericht. Er stonden twee tanks en een drietal gepantserde manschappenvoertuigen. Twee Kübelwagens en helemaal rechts een motor met zijspan. Soldaten maakten gebruik van de schaduw van wat bommen om te pauzeren en te ontspannen. Maar het voetvolk interesseerde haar niet. Ze was hier niet voor Heinz Soldaat. Haar opdracht was het elimineren van een über-ariër. Een generaal met heel goede connecties in Berlijn. Eentje die ze ernstig zouden missen bij het nazi-opperbevel.

Ljudmilla had hem nog niet gespot in het kamp. Volgens haar informatie moest de man hier vroeg of laat opduiken. Wat haar betreft liever vroeg, maar ze had tijd. Ze had weleens drie volle dagen in gelijksoortige positie liggen wachten, voor ze eindelijk de trekker over kon halen. Zij was de jager. Het was simpelweg een kwestie van geduld voor haar prooi zou verschijnen. Als ze hem in haar vizier kreeg, waren zijn aardse dagen geteld.

‘Ljudmilla Pavlitsjenko!’

Haar naam schetterde blikkerig uit een aantal luidsprekers, ver beneden haar in het Duitse kamp. Ondanks al haar training en ervaring schrok ze zich kapot. Onwillekeurig maakte ze een beweging, een doodzonde voor een sluipschutter. Dat was velen al fataal geworden.

‘Ljudmilla Pavlitsjenko! Russische moordenaar! We weten dat je in de buurt bent!’

Het geluid echode akelig over de heuvels. Ljudmilla wist dat er maar één ding op zat: blijven liggen, niet bewegen en haar zenuwen onder controle houden. Of de Duitsers haar nu wel

of niet in de gaten hadden, iedere beweging kon haar noodlot-
tig worden. Als ze lucht kregen van haar positie konden ze met
tanks de hele omgeving onder vuur nemen. Mortiergranaten
afvuren. Of een Duitse collega-scherpschutter op haar afstu-
ren. Ze moest hier blijven liggen. Er was geen andere optie.
Tot de nacht viel, dan kon ze onder dekking van de duisternis
wegkomen. De luidspreker begon weer te tetteren, de stem
sprak Russisch met een vet Duits accent.

‘Ljudmilla Pavlitsjenko. Je bent hier ergens. Wij weten dat je
er bent. Luister goed. We willen je een voorstel doen. Je hebt
309 keer succesvol je Tokarev afgevuurd. Een knappe presta-
tie. Kom voor ons werken. We bieden je een dubbel officiers-
salaris en een appartement in Berlijn. Zoveel chocolade als je
maar wilt.’

De stem pauzeerde even. Ljudmilla keek door haar richtkijker
naar het kamp. Genoeg voetvolk in beeld om te vuren, maar
dat schoot niet op. Ze was hier met een opdracht. Toen de
luidspreker weer inschakelde galmde de irritante Duitse stem
over de heuvels.

‘Ons aanbod is niet zo lang geldig, Ljudmilla. Denk snel en
wees wijs. Je hebt 309 slachtoffers gemaakt. Als je ons aanbod
niet aanneemt en we vinden je, maken we 309 kleine stukjes
van je. Onthoud het getal: 309! Voor iedere dode door jouw
hand een stukje van jouzelf!’

Er klonk een klik en er viel stilte over het landschap. Ljudmilla
huiverde, ondanks de hitte. Wat moest ze nu doen?

Maggie

Nieuw-Zeeland, 2023

In hun zandkleurige camouflagetenues vielen ze praktisch weg tegen het duinachtige landschap in de bovenste punt van het Noordereiland, Nieuw-Zeeland. Soldaat-scherpschutter James Taylor lag op een laag zandheuveltje en loerde door het telescoopvizier dat boven op het Accuracy-geweer zat gemonteerd. De draden van het kruis zochten de omgeving af. Op zoek naar een doel. Wat voor doel dan ook, in dit geval. Ze waren op oefening. Zijn spotter Archie lag naast hem, eveneens uitgerust met een identiek doelbepalingsinstrument. Een tweede team lag een paar honderd meter verderop in het dorre landschap. Het doel van de oefening was om met twee teams samen te werken en er vooral voor te zorgen dat ze niet in elkaars vuurlinie kwamen te liggen. James maakte rustige zoekslagen met zijn geweer. Genoeg vogels die als doelwit konden dienen, maar het was niet de bedoeling dat de SAS Nieuw-Zeeland de fauna op het eiland decimeerde. Hij zocht iets op een afstand van vijfhonderd meter voor een goed schot, iets wat naderhand ook geverifieerd kon worden door zijn collega's. Een tak van een boom schieten was geen kunst, maar probeer naderhand maar eens de tak te vinden die het slachtoffer was geworden van zijn vaste hand. 'Op 280 graden. Blond, blauwe ogen, één meter achtenzeventig.'

Taylor wist dat zijn spotter hem in de maling nam. Maar de samenwerking was onvoorwaardelijk, dus bewoog hij zijn geweer in de aangegeven richting. *Damn*. Hij verstelde iets aan zijn Schmidt & Bender P4.

'Ik schat iets kleiner. Cupmaat slecht te bepalen. Ze heeft wijde kleren aan vandaag.'

Een klikje in hun oortjes.

'Team Alfa. Wij zien zand, blauwe lucht en verder is het doodsaai.'

Taylor keek zijn maat aan en knipoogde.

'Alfa hier. Wij hebben een probleem.'

Hij hield even stil.

'Alfa, wat is het probleem?'

'Bravo, het zicht is slecht.'

'Alfa, gelul. Het is strakblauw. Veeg de stront uit je ogen, jongen.'

'Bravo, begrepen. Maggie heeft zich weer als heks verkleed.

Zicht erop is matig. Bezem staat tegen de muur geparkeerd.'

'Alfa, de Nimbus 2000?'

Gegrinnik over de radioverbinding. Godzijdank was die beveiligd. De vijand zou er de gekste dingen achter kunnen zoeken.

Maggie was bijna klaar met de was ophangen, toen ze de twee in camo-kleding gestoken gestaltes haar kant op zag komen. Haar kleine boerderijtje lag op een zeer afgelegen plek op het Noordereiland van Nieuw-Zeeland. Zon en wind hadden er vrij spel. Het heuvellandschap was droog en dor, met veel doornachtige struiken en lage boompjes. Het gebouw was ook laag, bestand tegen de altijd waaiende wind. Ze woonde hier nu tien jaar. Ze was in Engeland geboren, maar was op haar twintigste verhuisd naar de andere kant van de wereld. Ze had een bepaalde vrijheidsdrang, ze had ruimte nodig en die was hier genoeg. Andere mensen zouden het eenzaam noemen, zij ervoer het als een verlichting. Haar geboortedorp, Kelsall, voelde altijd al benauwd, maar na de gebeur-

tenissen in de zomer van 2015 werd het haar te veel. De nachtelijke mes-aanval op weg naar huis, na het dorpsfeest in The Morris Dancer, had er flink ingehakt. Zowel lichamelijk als geestelijk. In Nieuw-Zeeland had ze een nieuw begin gemaakt. Niemand kende haar hier. Geen familie of vrienden met lastige vragen. Wel eindeloos veel ruimte. Schapen en koeien, meer dan mensen.

De twee soldaten begroetten haar met een kus op de wang. Maggie glimlachte. 'Bakkie, jongens?'

Mannen van de SAS kwamen hier vaak. Het uitgestrekte land rondom haar boerderij was hun oefenterrein. Zij had een bepaalde reputatie opgebouwd, die zorgde voor een onuitputtelijke aanvoer van militairen. Mannen en vrouwen. Koffie was er voor iedereen, wat te eten voor sommigen en de echte geluksvogels belandden tussen haar lakens. Maggie's Place. Voor James Taylor voelde het als thuishomen.

Maggie en Mike

Nieuw-Zeeland, januari 2023

De komst van Mike White vormde een ommekeer in Maggie's leven. Haar oud-dorpsgenoot uit Engeland. Mike van de beruchte White Brothers. Maggie wist zich nog exact de datum te herinneren dat hij opeens opdook in haar nieuwe leven. Ze hield haar dagboek zorgvuldig bij en was precies in haar notities. 15 januari 2023. *Mike was here!!* had ze opgeschreven. Met twee uitroeptekens. Het met potlood getekende hartje had ze er later uit gegumd. Misschien omdat hij zich Mike Brown noemde en ze geen idee had dat Mike White niet meer bestond.

Hij was in Nieuw-Zeeland beland na heel wat omzwervingen en stond op het punt om aan een reis over de grote oceaan te beginnen op een privézeiljacht. Meewerkend bemanningslid en een gratis overtocht. Hij had haar bij toeval gevonden, zei hij. Maggie had geen idee hoe, maar stelde geen vragen. Ze merkte dat ze het fijn vond om met een oud-dorpsgenoot herinneringen op te halen. Mike begon meteen weer over hun ontmoeting bij de bar in The Morris Dancer.

'Bij de bar?' Maggie trok een wenkbrauw op, wat haar een komisch uiterlijk gaf. 'Zeg maar gerust tegen de bar. Je duwde me er zowat doorheen. Om over de rest maar te zwijgen.'

Mike grinnikte ietwat verontschuldigend. 'Ik was wel een beetje doortastend, toentertijd.'

'Laat dat beetje maar weg, Mike. Je was zéér doortastend. Ik voel die hand op mijn kont nog steeds branden.'

Maggie was veranderd. Zelfverzekerder. Het was ook Maggie die de regie in handen nam. Ze nam zijn hoofd in haar han-

den en kuste hem ongegeneerd op zijn mond. 'Ik heb een hoop bijgeleerd, sinds Kelsall.' Dat ondervond Mike later die avond, toen ze na diepzinnige gesprekken in bed belandden. Mike had zich bezwaard gevoeld om Maggie te bezoeken. Maar hij was nu in Nieuw-Zeeland en wilde haar graag spreken. Over wat er die avond was gebeurd.

Hij had eerst rondgezworven in het westen van Engeland, toen aangemonsterd op een schip en was naar Amerika gegaan. De volgende jaren bracht hij door aan boord van allerlei schepen, van oceaanreuzen tot privéjachten. Van scheepsjongen, schoonmaker tot steward. In ieder stadje een ander schatje. Maar de avond met Maggie zat hem toch niet lekker. Hij had aardig wat gedronken. Check. Hij had haar geprobeerd te versieren. Check. Maar hij zou haar geen haar krenken, *no way*. Hij had het verhaal naderhand gehoord en wist zich geen raad. Hij was de hele avond in The Morris Dancer blijven hangen, daar waren genoeg mensen getuige van. Maar de beschrijving van de verdachte en de gelijkenis met zijn persoon baarde hem veel zorgen. Hij dacht maar aan één ding: wegwezen!

Hij bracht een week door in haar boerderij op het platteland in het noorden van Nieuw-Zeeland. Maggie en hij haalden oude herinneringen op. Van alles kwam langs: Rianna, de toenmalige vriendin van Maggie, en hun knipperlichtverhouding. Maggie's nerdy imago. Dat ze Mike wel leuk vond, maar nog verward was over haar gevoelens. Maggie vertelde ook over de ontmoeting met Sam, Mikes broer, die ze tegen het lijf liep toen ze ervandoor ging, na de aanvaring met Mike in The Morris Dancer.

'Die relatie, als je dat tenminste zo mag noemen, tussen Rianna en mij liep ook spaak. Zij wilde mij, maar ik wist zelf

nog niet wat ik wilde, man of vrouw. Rianna was toen echt woedend en eiste dat ik een keuze zou maken. Ikzelf was onzeker over alles en besloot een poosje naar het buitenland te verhuizen, om uit te vinden wat ik nu wel en niet fijn vond. Je ziet het, ik ben hier nog steeds.'

Er was tijd tekort.

Mike was heel blij dat hij Maggie opgezocht had, hier in dit afgelegen oord. Het gaf hem rust om te weten dat zij hem geen verwijten maakte.

Toen moest hij maken dat hij in Auckland kwam, om op tijd aan boord van de Swan te zijn. Maggie bood aan hem erheen te brengen. Ze had een oude Suzuki Jimny en wel zin in een bezoek aan de grootste stad van Nieuw-Zeeland. Met wapperende, lange blonde haren zat ze achter het stuur van het autootje. Bruine benen in een kort jeansbroekje. Zonnebril en een constante glimlach om de lippen. Mike wierp af en toe een verlekkerde blik op haar. Wat een verschil met tien jaar geleden in Engeland. Ze was iets slanker en had een gezonde buitenluchtintint. Het obligatoire studentenbrilletje was vervuild voor een modieuzer model. Het totale plaatje was top. Daarbij zat ze gewoon lekker in haar vel en dat straalde ze helemaal uit. Mike zag niet meer de nerdy prooi van tien jaar geleden, maar een zelfverzekerde jonge vrouw die zin had in het leven.

Ze bracht hem aan boord van de Swan en maakte kennis met Kevin en Roxan en de passagiers, Luna en Pieter.

Later stond ze op de kade en zwaaide het zeiljacht uit, toen de trossen losgingen en het aan de lange reis over de Grote Oceaan begon. Mike stond aan de reling te zwaaien tot de Swan uit haar blikveld verdween.

Maggie was blij dat hij haar tranen niet had gezien. Ze had geen idee waarom ze huilde.

Sam

Nieuw-Zeeland, februari 2023

Sam White en Archie Cummins vormden een team. Beiden vervulden de rol van schutter en spotter. De Engelse SAS, de bekendste afdeling van de Britse Special Forces, oefende regelmatig met allerlei collega's over de hele wereld. Met de Navy SEALs uit de Verenigde Staten, de Luchtmobiele Brigade uit Nederland of de mannen van de Israëliische Sayeret Matkal. In Nieuw-Zeeland was ook een afdeling van de Secret Air Service gevestigd en daar was Sam nu mee op pad. Ze verkenden het ruige landschap van het Noordereiland. Uiteindelijk kwamen ze ook bij het boerderijtje van Maggie terecht. Archie had Sam al uitgebreid ingelicht over Maggie's speciale status en Sam had het grinnikend aangehoord. Hij keek uit naar een bezoekje aan haar. Door de overdosis aan mannen bij defensie snakte hij af en toe naar afwisseling.

Toen hij Maggie zag, door het telescoopvizier van zijn geweer, dacht hij eerst dat zijn ogen hem bedrogen. Maar ze was het toch echt, dé Maggie uit Kelsall, hun beider geboortedorp.

Na drie dagen in het veld, slapend onder de sterrenhemel en zich in leven houdend met wat het land hun bood, vond Cummins het tijd voor wat ontspanning. 'Kom, we gaan een bakkie doen bij Maggie. Misschien is er nog wat te eten te krijgen. En als we heel erg geluk hebben warm water voor een bad. Je stinkt, maat!'

'Ik hoop dat er nog meer in de aanbieding is, behalve bad en brood.'

'Vergeet het maar, maat. Ze heeft het niet op die Engelsen.' Cummins grijnsde gemeen. *'She loves Kiwis.'*

Sam schudde zijn hoofd en dacht er het zijne van. Hij had informatie die Cummins miste. Dat wilde hij graag zo houden. Ze arriveerden bij de lage ingang van de boerderij. Cummins schopte met zijn laars tegen de deur. 'Hi, Maggie. Je vrienden zijn er.'

Er klonk gestommel en de deur zwaaide open. Het was donker binnen, de ramen waren klein om de warmte buiten te houden – of de kou in de winter.

Maggie knipperde met haar ogen tegen het felle licht. 'Hello, Archie. Tijd niet gezien.'

Cummins kustte haar op haar wang. Haar blik bleef op Sam hangen. Niemand zei iets.

Ze verbrak de stilte: 'Hi, Sam. Ook een tijd niet gezien.' Haar stem klonk vriendelijk, neutraal. Alsof ze niet zat te wachten op oude bekenden uit een vorig leven.

'Hello, Maggie. Je ziet er goed uit.'

Sam nam de vrouw in de deuropening op. Ze droeg een lange, wijde rok tot op haar enkels. Een geruite, flanelen bloes, bovenste knoopjes open. Haar gezicht was gebruind, een natuurmens, constateerde Sam. Ondanks haar vormeloze kleding vond Sam haar meteen aantrekkelijk.

'Koffie, jongens?'

Cummins keek even verbaasd naar Sam. Kenden deze twee elkaar? Maar zijn honger leidde hem af van dit vraagstuk. 'Lekker. En een broodje, als je wat gebakken hebt. Mijn maat heeft behoefte aan een bad, hij stinkt.' Cummins was niet subtiel in de mond.

Maggie vertrok geen spier. 'De badkamer is altijd open, Archie, dat weet je. Loop maar om het huis heen, Sam, dan zie je het vanzelf.'

Sam kreeg het gevoel dat hij even van het toneel moest verdwijnen. Met tegenzin zocht hij de weg die Maggie hem ge-

duid had. ‘Badkamer’ was wel erg eufemistisch uitgedrukt. Op een paar pallets stond een roestig, stalen vat, gevuld met water. Erboven een ruwe koperen stang met een douchekop eraan. Eén knop, dit verraadde meteen de keuze tussen koud water of niets. Maar Sam was geen mietje. Hij kleedde zich uit en liet zich in het vat zakken.

Een bijzonder weerzien. Hij had geen idee wat Maggie hier uitspookte. Om nog maar te zwijgen van wat hij tegen haar moest zeggen.

Na zijn bad-exercitie liep hij terug naar de voorkant van de boerderij. Zijn maag rommelde, Moeder Natuur was de afgelopen dagen niet al te gul geweest voor de twee soldaten. Hij vond Maggie en Cummins samen op een wankel bankje zittend, tegen de voorgevel van het huisje aan. Het bankje was smal en de twee zaten dicht bij elkaar. Héél dicht bij elkaar. Sam nam plaats op een gammel krukje. Hij voelde zich meteen buitengesloten.

Maggie keek hem aan. ‘De familie White loopt hier de deur plat, de laatste tijd.’

Sam keek haar niet-begrijpend aan, maar Maggie maakte geen aanstalten om zich nader te verklaren. Ze stond op en liep naar binnen.

Sam trok zijn wenkbrauwen op naar Cummins, die alleen maar zijn schouders ophaalde. ‘*Don’t know, mate.*’

Maggie kwam terug met een mok koffie, in haar andere hand een notitieboek met een harde kaft. Ze gaf de koffie aan Sam, ging naast Cummins zitten en keek Sam weer in de ogen. ‘Zal ik wat voorlezen uit eigen werk?’ Het was typisch een vraag waar ze geen antwoord op verwachtte. Sam showde een verbaasde, vragende blik.

Maggie sloeg het boek open, bladerde wat en las voor. ‘Veertien januari. De boys zijn weer eens langs geweest. Gelukkig,

want ik vond het een beetje stil worden. Helaas moest iedereen 's avonds weer terug naar het kamp. Weer te veel ruimte in mijn bed.'

Ze keek over de rand van haar boek naar Sam, alsof ze applaus verwachtte.

'January fifteenth. Mike was here!! OMG! Mike, what took you so long?'

Ze klapte het boek dicht. 'Ik heb er een hartje achter getekend,' zei ze veelbetekenend.

Sam deed een wedstrijdje dom kijken.

'Je hebt je broertje net gemist, Sam! Het lijkt wel alsof je altijd overal tweede bent.'

Die opmerking kwam hard aan. Het was geen leuke opmerking en ook niet leuk bedoeld. Sams brein maakte overuren. Beelden van vroeger flitsten door zijn hoofd. Alle meisjes die zijn broertje versierde en als afdankertjes aan hem doorgaf. De plotselinge verdwijning van Mike. Maar wat hem nog het meeste trof was het feit dat Mike hier aan de andere kant van de wereld opeens verrassend dichtbij was. Hij was er altijd van uitgegaan dat zijn broertje ondergedoken zat in een of ander derdewereldland. De zwerver zou zich overal ter wereld kunnen redden. Maar na jaren zonder nieuws over Mike, had Sam hem min of meer uit zijn gedachtewereld verbannen. Mike en Sam waren geen denkers. Het nieuws dat Mike vorige week op dezelfde plaats aan de andere kant van de wereld opdook als waar hij zich nu bevond, bezorgde hem een kleine schok. Het leek wel of Maggie gedachten kon lezen.

'Springlevend, Sam. Hij stond hier opeens uit het niets voor mijn neus. Een heerlijke knul, het snoepje van de dag. Ik heb er geen gras over laten groeien. Toentertijd in Engeland was ik een groentje, verlegen en onzeker. Maar hier in Nieuw-Zeeland heb ik het heft in handen. We hadden heel wat te be-

spreken, Mike en ik. Bijvoorbeeld waarom hij verdachte was bij die steekpartij waar ik het slachtoffer van werd. Ja, wij hadden contact die avond, in The Morris Dancer en dat verliep niet helemaal soepel. Ik heb Mike afgepoeierd. Weggeduwd. Maar ik ken Mike maar al te goed. En jij ook. Hij ging gewoon weer op zoek naar een andere meid. Een plank voor zijn kop, dat had hij toen. Maar ik vond het wel vervelend dat iedereen in zijn richting wees als mogelijke dader. Hij was niet mijn vriend, maar ik mocht hem toch wel.' Maggie zuchtte. 'Als ik toen wist wat ik nu weet...We hebben het goedgemaakt, meer dan goed.' Er zweefde een serene glimlach om haar lippen.

Sam zat er als bevroren bij. Ten eerste was er de schok dat zijn broertje nog leefde en zo kortgeleden hier bij Maggie op bezoek was geweest. Maar ook het besef dat de Maggie die hier zat, een totaal andere vrouw was dan het timide meisje van tien jaar geleden.

'Je bent goed genezen van die verwondingen? Ik begreep dat het nogal ernstig was.'

Maggie stond op, draaide zich om, trok haar bloes omhoog en toonde hem haar blote rug. Die was streeploos bruin, op een lelijk litteken na. Daarna ging haar rok omhoog en toonde ze een tweede exemplaar op haar rechterbeen.

'Die op mijn rug miste op een haar na enkele vitale delen. Mijn benen zijn gelukkig wat vleziger.'

Ze herschikte haar kleding en ging weer zitten, een hand nonchalant op het been van Cummins. Het zag er bezitterig uit. Ze ging door.

'Mike was de verdachte toen hij ervandoor ging, dat was niet slim van hem. Maar ik heb me altijd afgevraagd wat er met dat andere figuur in het dorp is gebeurd. Iemand die bijna een-op-een aan het signalement van Mike voldeed.'

Sam schrok zichtbaar en begon te protesteren. 'Maggie, kom

op. Ik zou jou nooit met een vinger aanraken. Ik was altijd aardig voor je, niet als al die andere pestkoppen. Ik vond je toen leuk, maar was net als jij een beetje timide.' Hij veranderde snel van onderwerp. 'Maar wij dachten allemaal dat Mike was ondergedoken in een of ander derdewereldland. Die zwerver deed altijd gewoon waar hij zin in had. Mijn ouders zijn er niet meer, maar die hebben een flinke knauw gehad van zijn verdwijning.'

'Sorry, Sam. Wat is er met je ouders gebeurd? Allebei dood? Nog zo jong?'

Sam schudde spijtig zijn hoofd. 'Auto-ongeluk. Op weg naar familie in Schotland. Een frontale botsing op een smalle weg.' Hij staarde enkele seconden nietsziend naar de grond. Daarna herpakte hij zich. 'Dus Mike was hier? En is nu weer weg? Weet je waarnaartoe? Misschien kan ik hem nog te pakken krijgen.'

Maggie schudde haar hoofd. 'Weinig kans, Sam. Hij is een paar dagen geleden uitgevaren voor een zeilreis over de Grote Oceaan, naar Zuid-Amerika. Die zijn een heel poosje onderweg. Ik heb hem zelf in Auckland aan boord gebracht. Een Australisch zeiljacht, de Swan.'